

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 7 oktober 2008 in zaak nr. 08/5272 in het geding tussen:**

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 april 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van [hierna: de vreemdeling] om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 17 januari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 oktober 2008, verzonden op 9 oktober 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 november 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

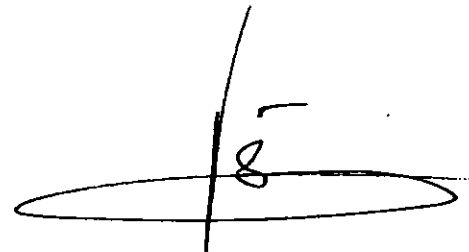
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 december 2008

284.

Verzonden: 23 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

H

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 08 / 5272

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

gemachtigde mr. J.J.T. van Loo

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

1.2. Bij fax van 12 februari 2008 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 17 januari 2008. Bij dit besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser van 24 april 2006 gericht tegen het besluit van 12 april 2006 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), onder de beperking 'het ondergaan van een medische behandeling' te verlenen.

De gronden van het beroep dateren van 13 maart 2008.

1.3. Voorts heeft eiser op 12 februari 2008 de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht bij wege van voorlopige voorziening uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. Dit verzoek is geregistreerd onder procedurenummer AWB 08/5273.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

1.5. De openbare behandeling van het beroep heeft gevoegd plaatsgevonden op 15 juli 2008, alwaar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. E.M. Ehrencronplan. Als tolk was aanwezig H.E.G. Hellings.

Procedurenummer: AWB 08 / 5272

2

1.6. Voormeld verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening is eveneens op 15 juli 2008 ter zitting behandeld.

2. Overwegingen

2.1. Op 23 mei 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking 'het ondergaan van een medische behandeling'. Daarbij heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat hij in aanmerking komt voor vrijstelling van het vereiste om te beschikken over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv).

2.2. Verweerder heeft het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) om advies gevraagd. Na ontvangst van het BMA-advies van 15 maart 2006 heeft verweerder eisers aanvraag vervolgens bij besluit van 12 april 2006 afgewezen. Hij heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat eiser niet behoort tot een van de van het mvv-vereiste vrijgestelde categorieën vreemdelingen ingevolge het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, in het bijzonder niet van het bepaalde onder c van dit artikellid. Evenmin behoort eiser volgens verweerder tot een van de van het mvv-vereiste vrijgestelde categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat eiser ook niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van het bepaalde in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, de zogenaamde hardheidsclausule.

2.3. Eiser heeft op 24 april 2006 tegen voornoemd besluit een bezwaarschrift ingediend. Tevens heeft hij op diezelfde datum de voorlopige voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht om bij wege van een voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting van eiser achterwege blijft totdat op het bezwaar is beslist.

2.4. Bij uitspraak van 25 januari 2007 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittinghoudende te Arnhem, het verzoek toegewezen.

2.5. Verweerder heeft vervolgens opnieuw advies gevraagd bij het BMA. Het BMA heeft, na eiser op 14 september 2007 aan een specialistisch onderzoek door de psychiater Duinkerke te hebben onderworpen, op 21 oktober 2007 een nieuw advies uitgebracht.

Na eiser te hebben gehoord ten overstaan van een ambtelijke commissie heeft verweerder op basis van het tweede BMA-advies van 21 oktober 2007 het bezwaar ongegrond verklaard. In hetgeen eiser in bezwaar heeft aangevoerd, heeft verweerder geen aanleiding gezien een ander besluit te nemen.

2.6. Thans ligt ter beoordeling voor of het besluit van 17 januari 2008 de toets in rechte kan doorstaan.

2.6.1. De rechtbank concludeert gelet op hetgeen is aangevoerd alsmede het verhandelde ter zitting, dat de kern van het geschil wordt gevormd door de vraag of verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dan wel ten onrechte de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 niet van toepassing heeft geacht op eiser. De rechtbank overweegt

Procedurenummer: AWB 08 / 5272

3

vervolgens als volgt.

2.6.2. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

2.6.3. Zoals blijkt uit het gestelde in het onderdeel B1/4.1 juncto onderdeel B8/3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), zoals deze onderdelen luiden sinds 1 maart 2007, dient voor de vrijstelling, zoals bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 te worden beoordeeld of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat wordt geacht daar de behandeling af te wachten van de door hem in te dienen mvv-aanvraag.

2.6.4. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid van het Vb 2000, zijnde een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 16, tweede lid, van de Vw 2000, wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. In het vierde lid van dit artikel is neergelegd dat verweerder het eerste lid buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, de zogeheten hardheidsclausule. Deze wordt, zoals blijkt uit het bepaalde in het onderdeel B1/4.1 juncto onderdeel B8/3.2 van de Vc 2000 onder meer van toepassing geacht indien, bij het uitblijven van medische behandeling in het land van herkomst, een medische noodsituatie zou ontstaan.

2.6.5. Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de wet- en regelgever niet zijn voorzien. In de brief van verweerder aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nr. 16, blz. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. Voorts ligt het volgens de Afdeling op de weg van de vreemdeling om de aan zijn beroep op de hardheidsclausule ten grondslag liggende individuele feiten en omstandigheden te stellen en aannemelijk te maken. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 26 juni 2003 (JV 2003/357).

2.7. Uit het BMA-advies van 21 oktober 2007 blijkt dat eiser met concentratieklachten en (soms) nachtmerries heeft te kampen. Eiser heeft verder herbelevingen van eerdere (oorlogs)gebeurtenissen. Hij praat soms in zichzelf. Eiser denkt wel eens aan zelfmoord in die zin dat hij wenst dat er uit zijn lichaam iets verdwijnt. Voorts heeft eiser pijn achter het borstbeen dan wel in zijn hart en heeft hij last van hoofdpijn. Eiser kent geen ongewone somberheid. Er is geen sprake van symptomatologie die behoort bij psychotische fenomenen. Eiser voldoet niet aan alle criteria behorend bij een posttraumatische stressstoornis. De hoofdpijn-, hart- en concentratieklachten worden beoordeeld als

Procedurenummer: AWB 08 / 5272

4

lichamelijke klachten en worden toegeschreven aan een ongedifferentieerd somatoforme stoornis. Er is geen sprake van een depressieve stoornis in engere zin. De GAF-score is 61-70.

2.7.1. Zoals voorts uit het BMA-advies blijkt, krijgt eiser medicatie (co-diovan) wegens een verhoogde bloeddruk. Verder wordt hij medicamenteus behandeld door zijn psychiater. Eiser krijgt het medicijn citalopram voorgeschreven. Er valt geen uitspraak te doen over de duur van de behandeling van de cardiologische en psychische klachten, nu er een duidelijke correlatie is met de spanningen omtrent eisers verblijfstatus. De behandelingsmogelijkheden dienaangaande zijn volgens het BMA niet althans onvoldoende aanwezig in het land van herkomst. Eiser wordt in staat geacht om te reizen en een eventuele mvv-aanvraag in zijn land van herkomst af te wachten. Bovendien zal er bij het uitblijven van een medische behandeling niet op korte termijn een medische noodsituatie ontstaan, aldus het BMA.

2.7.2. Verweerder heeft dit advies van het BMA van 21 oktober 2007 aan het onderhavige besluit ten grondslag gelegd en geconcludeerd dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Uit het BMA-advies blijkt immers dat eiser in staat kan worden geacht te reizen naar zijn land van herkomst en aldaar de behandeling van een eventuele mvv-aanvraag kan afwachten.

2.8. Gelet op de beroepsgronden en het verhandelde ter zitting begrijpt de rechtbank dat eiser zich primair op het standpunt heeft gesteld dat indien het bij het achterwege laten van een behandeling niet is uitgesloten dat er een medische noodsituatie ontstaat - en het in het verlengde daarvan het niet zeker is dat het verantwoord is om te reizen en een eventuele mvv-procedure in het land van herkomst af te wachten -, de vreemdeling op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 vrijgesteld dient te worden van het mvv-vereiste.

De rechtbank verwijst in dit kader naar de definitie van een medische noodsituatie, neergelegd in onderdeel B8/3.1 van de Vc 2000, waaraan uit de redactie kan worden afgeleid dat eisers stelling niet kan worden gevolgd. De definitie luidt, voor zover hier van belang, als volgt.

“Onder medische noodsituatie wordt verstaan die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van een behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. (...)”

(Onderstreeping door rechtbank)

Nu uit de het rapport van de door het BMA geconsulteerde psychiater Duinkerke enkel blijkt dat indien het bij het achterwege laten van een behandeling het niet uitgesloten is dat er een medische noodsituatie ontstaat, heeft het BMA - gelet op de hiervoor vermelde definitie - niet anders kunnen concluderen dan dat het niet vaststaat dat een dergelijk situatie zich zal voordoen. Verweerder heeft daarom deze conclusie van het BMA-advies ten grondslag kunnen leggen aan het bestreden besluit.

2.8.1. Eiser heeft zich subsidiair op het standpunt gesteld dat er bij het uitblijven van een medische behandeling wel degelijk sprake zal zijn van een medische noodsituatie en dat daarom tevens dient te worden geconcludeerd dat eiser niet in staat is om te reizen en in het land van herkomst een eventuele mvv-procedure af te wachten. Eiser heeft daarbij verwezen

Procedurenummer: AWB 08 / 5272

5

naar de brief van 7 augustus 2006 van zijn behandelend psychiater, dr. D.J.G. Vriens, werkzaam bij de Gelderse Roos te Arnhem, waarin deze tot de conclusie komt dat er bij stopzetting van de behandeling sprake zal zijn van een medische noodsituatie op korte termijn. Bovendien blijkt volgens eiser uit het BMA-advies niet dat er is ingegaan op dit verschil van mening tussen de psychiater Duinkerke en de behandelend psychiater Vriens. Daarenboven blijkt uit het BMA-advies niet dat er rekening is gehouden met de omstandigheid dat het eiser in Sierra Leone zal ontbreken aan financiële middelen, zodat hij niet in staat zal zijn onderdak en eten te verkrijgen, ten gevolge waarvan zijn psychische toestand zal verslechteren bij gebrek aan structuur die hij alhier te lande wel heeft. Voorts is er volgens eiser aan het meergenoemd advies niet te ontlenen of beëindiging van beide medicamenten tegelijkertijd, zal leiden tot een medische noodsituatie. Eiser stelt zich daarom op het standpunt dat hij niet in staat kan worden geacht om te reizen en evenmin in staat kan worden geacht in Sierra Leone een eventuele mvv-procedure af te wachten.

2.8.2. De rechtbank overweegt vervolgens dat een advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden is. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de besluitvorming op aanvragen in beginsel van zulk advies uitgaan. Het is aan de betrokken vreemdeling om desgewenst (in beroep) aan te tonen dat het advies in dit geval niet onpartijdig of objectief, dan wel onvoldoende inzichtelijk tot stand is gekomen. De rechtbank verwijst hiertoe naar de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2005 (JV 2005/473).

2.8.3. De rechtbank stelt vast dat uit het BMA-advies blijkt dat de behandelend psychiater Vriens is geconsulteerd. Bovendien blijkt dat de brief van deze psychiater van 7 augustus 2006 door verweerder aan het BMA is verzonden. Aldus heeft verweerder ervan kunnen uitgaan dat de voornoemde brief met het daarin door de behandelend psychiater ingenomen standpunt is meegenomen bij de beoordeling van de vraag of bij stopzetting van de behandeling een medische noodsituatie zal ontstaan. Dat de behandelaar van mening verschilt met psychiater Duinkerke over de uit de gegevens getrokken conclusie dat de vreemdeling in staat is de behandeling van de mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, leidt onder deze omstandigheden niet tot het oordeel dat het door het BMA verrichte onderzoek onzorgvuldig of onvolledig is geweest en het BMA niet op basis daarvan tot zijn bevindingen heeft kunnen komen. Derhalve heeft verweerder zijn besluitvorming op dit advies kunnen baseren. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door een uitspraak van de Afdeling van 2 november 2005 (JV 2005/473), waarin de Afdeling in rechtsoverweging 2.1.2. hieromtrent als volgt heeft overwogen.

"Dat aan de behandelaar van de vreemdeling niet is gevraagd of hij deze in staat acht zijn mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, leidt evenmin tot de conclusie dat de minister het BMA-advies niet zonder nadere toelichting aan de besluiten ten grondslag heeft mogen leggen. In de nota, waarbij advies aan het BMA werd gevraagd, zijn vragen gesteld over de medische toestand van de vreemdeling met het oog op eventuele vrijstelling van het mvv-vereiste. Onder meer op basis van door de behandelaar verstrekte informatie heeft de medische adviseur de hem aldus gestelde vragen beantwoord. Alhoewel niet is gevraagd of de vreemdeling in staat kan worden geacht de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, ligt het antwoord op die vraag besloten in de combinatie van de antwoorden in het BMA-advies op de vragen over enerzijds de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en anderzijds de gevolgen van het uitblijven van behandeling. Dat de behandelaar van de vreemdeling mogelijk met het BMA van mening verschilt over de uit de gegevens getrokken conclusie dat de vreemdeling in staat is de behandeling van zijn mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, leidt onder die

Procedurenummer: AWB 08 / 5272

6

omstandigheden niet tot het oordeel dat het door het BMA verrichte onderzoek onzorgvuldig of onvolledig is geweest, dat het BMA niet op basis daarvan tot zijn bevindingen heeft kunnen komen en de minister zijn besluitvorming niet op dat advies heeft mogen baseren."

2.8.4. Eisers argument dat het BMA-advies onzorgvuldig tot stand is gekomen, nu er geen rekening mee is gehouden dat eiser het aan financiële middelen in Sierra Leone zal ontbreken ten gevolge waarvan hij in Sierra Leone geen onderdak en eten zal hebben en er aldus een gebrek aan structuur zal ontstaan, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Dit argument heeft betrekking op de algemene situatie van eiser bij terugkeer naar Sierra Leone en kan daarom niet worden betrokken bij de beoordeling van eisers medische klachten. Voor zover eiser zich met het aanvoeren van dit argument op het standpunt heeft willen stellen, dat ten gevolge van het gomis van een dak boven zijn hoofd en het ontbreken van de mogelijkheid om voedsel te kopen, zijn psychische toestand zal verslechteren bij een gebrek aan de door hem benodigde structuur, overweegt de rechtbank dat dit beroep een afgeleide vormt in het kader van de toegankelijkheid van de medische zorg. Deze toegankelijkheid wordt volgens bestendige jurisprudentie van de Afdeling noch bij de beoordeling betrokken of de vreemdeling in staat is te reizen en in het land van herkomst een eventuele mvv-aanvraag af te wachten noch bij de beoordeling of stopzetting van de behandeling leidt tot een medische noodsituatie. De rechtbank volgt voorts eiser niet in diens stelling dat aan het meergenoemd advies niet is te ontleen of beëindiging van beide medicamenten tegelijkertijd, zal leiden tot een medische noodsituatie. Het BMA is ervan op de hoogte dat eiser een tweetal medicijnen neemt, zodat ervan moet worden uitgegaan dat ook de stopzetting van beide medicijnen tegelijkertijd in de beoordeling met betrekking tot het mogelijk ontstaan van een medische noodsituatie is betrokken.

2.8.5. Eiser heeft zich in dit verband meer subsidiair nog op het standpunt gesteld, dat zo er van de omstandigheid moet worden uitgegaan dat er op korte termijn geen sprake zal zijn van een medische noodsituatie bij het uitblijven van een behandeling, er wel van een dergelijke situatie op middellange termijn dient te worden uitgegaan, zoals ook impliciet door Duinkerke wordt gesteld. Nu een mvv-aanvraag in het algemeen langer duurt dan drie maanden en nu met toepassing van rechtsmiddelen volgens eiser de duur van de procedure niet zal kunnen worden ingekort, moet ervan worden uitgegaan dat eiser de mvv-aanvraag niet overleeft.

De rechtbank overweegt - daarbij in het midden latend of [] zich in zijn rapport impliciet op het standpunt heeft gesteld dat er op de middellange termijn mogelijk wel sprake zal zijn van een medische noodsituatie bij het uitblijven van een behandeling - dat eiser niet heeft aangetoond dat mvv-aanvragen in beginsel altijd langer duren dan drie maanden en dat toepassing van rechtsmiddelen deze duur niet inkort. Eiser heeft bovendien de mogelijkheid om versnelling van de procedure te vragen, waarbij hij zijn gezondheidstoestand als reden hiervoor kan opgeven.

2.8.6. Ter zake van eisers standpunt dat hij niet zelfredzaam is en hij zich daarom niet kan handhaven in Sierra Leone, overweegt de rechtbank in navolging van verweerder dat eiser het merendeel van zijn leven in Sierra Leone heeft verbleven en daarom geacht kan worden aldaar te zijn geworteld. Bovendien heeft verweerder kunnen overwegen dat eiser gelet op zijn leeftijd in staat moet worden geacht zich aldaar zelfstandig staande te kunnen houden en daarom dan ook een beslissing op een eventuele mvv-procedure in het land van herkomst kan afwachten.

Procedurenummer: AWB 08 / 5272

7

Voor het overige kan verweerder worden gevolgd in diens overweging dat eiser voor het overige deze stelling niet nader heeft onderbouwd.

2.8.7. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiser geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd ten gevolge waarvan kan worden gezegd dat het onderhavige advies niet onpartijdig of objectief dan wel onvoldoende inzichtelijk tot stand is gekomen. Verweerder heeft daarom dit BMA-advies aan het onderhavige bestreden besluit ten grondslag kunnen leggen en in redelijkheid kunnen concluderen dat eiser niet in aanmerking komt voor het vrijstelling van het mvv-vereiste ingevolge het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.9. Verweerder heeft zich voorts nog op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking voor vrijstelling op grond van het bepaalde in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 komt, nu uit het meergenoemde BMA-advies volgens verweerder - kort gezegd - is gebleken dat bij het uitblijven van een behandeling geen medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan. Gelet hierop voldoet eiser niet aan de drie cumulatieve voorwaarden, zoals genoemd in onderdeel B8/3.1 van de Vc 2000. De terugkeer zal daarom volgens verweerder niet leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.9.1. Zoals blijkt uit onderdeel B8/3.1 van de Vc 2000 wordt onder een medische noodsituatie een situatie verstaan, waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn - binnen drie maanden - zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. De medische noodsituatie ligt, zoals in voornoemd onderdeel van de Vc 2000 is vermeld, in het verlengde van de aanvraag in verband met medische behandeling en hoeft derhalve niet separaat te worden aangevraagd, indien in de oorspronkelijke aanvraag verblijf wegens medische reden werd gevraagd. Er dient aan drie (cumulatieve) vereisten te worden voldaan:

1. stopzetting van de medische behandeling doet een medische noodsituatie ontstaan én
2. de medische behandeling van de betreffende medische klachten kan niet plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen én
3. de medische behandeling ter voorkoming van een medische noodsituatie zal naar verwachting langer dan een jaar duren.

2.9.2. De rechtbank constateert dat tussen partijen niet in geschil is dat de medische behandeling niet in Sierra Leone kan plaatsvinden. In geschil is wel de vraag of stopzetting van de medische behandeling leidt tot het ontstaan van een medische noodsituatie. Zoals hiervoor reeds is overwogen, blijkt uit het BMA-advies dat er niet vaststaat dat bij het achterwege laten van een medische behandeling een medische noodsituatie zal ontstaan. Dat eisers behandelaar van mening verschilt met psychiater Duinkerke, die eiser aan een specialistisch onderzoek heeft onderworpen - en in het verlengde hiervan met de BMA-arts - doet aan het vorenstaande niet af. De rechtbank verwijst daarvoor naar de overwegingen onder 2.11.

2.9.3. Nu eiser niet voldoet aan de onder punt 1 gevoerde voorwaarde is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste ingevolge het bepaalde in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 en derhalve ook niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van een medische noodsituatie.

Procedurenummer: AWB 08 / 5272

8

2.10. Op grond van het vorenstaande moet het beroep van eiser dan ook voor ongegrond worden gehouden.

2.11. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

2.12. Mitsdien wordt beslist als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. S.A.H.M. Sneevliet als griffier en in het openbaar uitgesproken op 7 oktober 2008.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: **09 OKT. 2008**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

advocaten en procureurs

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
06 NOV 2008	
ZAAKNR.	200808106
ASR	V2
BENKLOEDING	

mr. J.B.R. Daniels
lid VAARAmw. mr. W.G. Kuster van de Ven
mediator, lid FJR

mr. D.J.L. Wijneveldt

mr. J.W.M. Soentjens
lid VAARAmr. A.J.M. van Haaren
lid FJR

mw. mr. M.J.A. Rinkes

mw. mr. J. Nourhussen

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Per fax 070 - 365 13 80

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer _____, van Sierra Leonse nationaliteit, wonende te _____, te dezer zake woonplaats kiezende te Arnhem aan de Johan de Wittlaan nr. 2 (6828 WG) ten kantore van zijn gemachtigde, advocaat mr. M.J.A. Rinkes, die verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep en het voeren van de hoger beroepsprocedure, met het recht van substitutie,

komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittingsplaats Roermond, d.d. 7 oktober 2008, verzonden op 9 oktober 2008, waarbij het beroep gericht tegen de afwijzing van ontheffing van het mvv-vereiste ongegrond werd verklaard. Een afschrift van de uitspraak op het beroep wordt hierbij overgelegd.

Verweerder in deze is de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage

Grieven

De beslissing van de rechtbank kan niet gedragen worden door de door haar gegeven motivering. Er is sprake van een onvoldoende draagkrachtige motivering, sprake van een motiveringsgebrek. Voorts is de beslissing gebaseerd op een onvoldoende zorgvuldig onderzoek, er is sprake van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tenslotte heeft de rechtbank het geldende recht, waaronder wettelijke bepalingen, in deze onjuist toegepast. Ten gevolge daarvan heeft de rechtbank het beroep ten onrechte ongegrond verklaard.

Appellant richt zich allereerst op overweging 2.8 van de bestreden uitspraak. Appellant meent dat de rechtbank miskent dat uit het rapport van de door het BMA ingeschakelde extern deskundige, psychiater Duinkerke, van 8 oktober 2007 (zie bijlage), meer naar voren komt dan weergegeven in de nota van het BMA van 21 oktober 2007 (zie bijlagen).

Appellant stelt zich dan ook primair op het standpunt dat verweerder geen gevolg heeft gegeven aan de hem in artikel 3:9 Awb opgelegde verplichting om zich ervan te vergewissen of, nu een derde externe deskundige werd ingeschakeld, de in de Nota neergelegde conclusies gedragen worden door de onderliggende stukken, dat wil zeggen het rapport van Duinkerke van 8 oktober 2007. Verweerder heeft niet te kennen gegeven te hebben voldaan aan de

Postadres: Kantoor Arnhem

Kantoor Zevenaar

Postbus 3060

Johan de Wittlaan 2

Rekening derdengelden

6802 DB Arnhem

Tel 026 351 61 90 | Fax 026 351 84 04

Rekening 11.74.99.714

Daniels en Partners is een samenwerkingsverband van zelfstandig opererende advocaten. Iedere aansprakelijkheid van de betreffende advocaat is beperkt tot het bedrag dat onder diens beroepsaansprakelijkheidsverzekering in het betreffende geval wordt uitbetaald.

Subsidiar stelt appellant zich op het standpunt dat de rechtbank heeft miskend in overweging 2.8.3., 2.8.4. en 2.8.5, dat uit het rapport van Duinkerke, zie bijlagen, pagina 17, het volgende blijkt, citaat:

“Over een noodsituatie bij het ontbreken van behandeling kan dus geen algemeen aanvaardde professionele mening worden aangehouden, naar de mening van ondergetekende.

In de Nederlandse Multidisciplinaire Richtlijn Angststoornissen (2003) wordt een voorkeur gegeven voor psychologische behandeling ten opzichte van farmacologische behandeling indien er sprake is van een ernstige comorbide depressie. Ten tijde van het onderzoek door ondergetekende kon niet (meer) een ernstige comorbide depressie worden gediagnosticeerd. Daarmee is natuurlijk niet uitgesloten dat een dergelijke depressie in de toekomst kan optreden, eventueel na staken van het psychofarmacacon.

Uit de BMA-nota blijkt dat er geen medicijnen en behandel mogelijkheden in het land van herkomst aanwezig zijn, zie bijlagen.

Uit het rapport van Duinkerke blijkt vervolgens ook:

“Hoewel het geven van een mening zonder dat er sprake is van een “evidence based” richtlijn kan worden gezien als speculatie, kan het continueren van Citalopram-medicatie zeker als logisch worden gepostuleerd gezien het algemeen aanvaardde feit dat een hernieuwd optreden van een depressieve stoornis na afbreken van de psychofarmacotherapie als veel voorkomend wordt gezien.

Er is (nog) geen Nederlandse richtlijn met betrekking tot somatoforme stoornissen (zoals de ongedifferentieerde somatoforme stoornis). Desalniettemin kan naar de mening van ondergetekende op bovengenoemde gronden worden gesteld dat een significante verslechtering van betrokkenes welbevinden kan optreden bij ontbreken van bovengenoemde Citalopram-behandeling.”

Bovenstaande werd in de BMA-nota niet meegenomen en niet meegewogen, waaraan de rechtbank ten onrechte voorbijgaat.

Een en ander tevens met het oog op de omstandigheid dat appellant ten behoeve van een mvv-aanvraag, vele maanden in het land van herkomst zal moeten verblijven en verstoken zal zijn van de noodzakelijke behandeling met het noodzakelijke medicijn.

Niet is meegenomen en meegewogen door het BMA, binnen welke termijn de door Duinkerke beschreven gevolgen(zie hierboven en bijlagen) zullen intreden, welke overduidelijk aan terugkeer/verblijf in het land van herkomst ten behoeve van de mvv/aanvraag in de weg staan. Hieraan is de rechtbank ten onrechte voorbij gegaan.

Meer subsidiair stelt appellant zich op het standpunt, gezien overweging 2.9.2., dat de rechtbank ten onrechte miskent dat het afwijkende oordeel van de behandelende psychiater van appellant, , er wel degelijk toe doet nu hij concludeerde dat onderbreking van de behandeling wel degelijk tot een medische noodsituatie zal leiden.

Uit de nota van het BMA, anders dan in de casus uit de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van uw Afdeling, blijkt niet dat in de combinatie van vragen besloten lag de vraag aan de behandelaar of appellant de mvv-aanvraag in het land van herkomst kan afwachten. Het antwoord van de behandelaar op de vraag over de gevolgen van het uitblijven van de behandeling is overduidelijk. Daarnaast werden door verweerder c.q. het BMA evenmin de

aan de nota ten grondslag liggende stukken overgelegd (net uitzondering van het rapport van Duinkerke) waaruit het door het BMA gestelde zou blijken.

REDENEN WAAROM appellant zich, onder verwijzing naar het voorgaande en de overige gedingstukken, wendt tot Uw Afdeling met het eerbiedig verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, en de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittingsplaats Roermond, d.d. 7 oktober 2008, verzonden 9 oktober 2008 te vernietigen.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellante in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank en het hoger beroep bij Uw Afdeling heeft moeten maken.

Arnhem, 6 november 2008.

M.J.A. Rinkes,
Advocaat-gemachtigde